

Arrest

nr. 269 125 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 juni 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 23 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 4 oktober 2021 (RvV 4 oktober 2021, nr. 261 576).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 november 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan op 25 november 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : S.(...) J.(...)

voornaam : K.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/01/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 04/10/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“EN CE QUE la partie défenderesse prend à l'encontre du requérant un ordre de quitter le territoire sans l'avoir entendu au préalable.

ALORS QUE la décision querellée est fondée sur l'article 52/3, § 1 de la loi du 15/12/1980 précitée, qui est une transposition en droit belge de l'article 6.1. de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, lequel porte que «r Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15/12/1980 précitée est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

La Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans son arrêt 249/13, rendu le 11 décembre 2014, que « Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la

personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...] lorsque les Etats membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit au recours [...] » (CJUE, 11 décembre 2014, Boudjlida, C-249/13, §36, 37, 48, 49 et 59).

Dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que «[...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, point 38 à 40).

L'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 précitée prévoit que: « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

En l'espèce, le requérant n'a pas été entendu avant l'adoption de l'acte attaqué, sans quoi la procédure administrative en cause aurait nécessairement abouti à un résultat différent. En effet, s'il en avait eu l'occasion, le requérant aurait fait valoir des éléments ayant trait à sa vie privée et familiale, d'une part, et à ses convictions religieuses, d'autre part, qui l'empêchent d'envisager un retour en Iran (pièce 3).

La partie défenderesse n'a pas entendu le requérant quant à des éléments essentiels concernant notamment sa vie familiale avant d'adopter la décision querellée.

Il convient encore de souligner que l'audition du requérant à l'occasion de sa procédure de protection internationale ne peut être considérée comme « une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu », au sens de la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne. Le Conseil du Contentieux des Etrangers le rappelle à l'occasion d'un arrêt n°259094 du 5 août 2021 : « S'il n'est pas contesté que le requérant a été entendu dans le cadre de sa demande de protection internationale, il ne saurait être soutenu qu'il a, à cette occasion, été mis en mesure de faire valoir, de manière utile et effective, l'ensemble des éléments qui auraient à son estime milité contre son éloignement. L'audition réalisée par la partie défenderesse dans le cadre de la procédure de protection internationale a, en effet, pour vocation d'entendre le demandeur de protection internationale au sujet de ses craintes en cas de retour en Grèce où la protection internationale lui avait été accordée, cette procédure ne peut être considérée, s'agissant de son éloignement du territoire, comme une « procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu », au sens de la jurisprudence de la Cour de Justice » (point 4.3. de l'arrêt précité).

Il résulte de ce qui précède que la partie adverse a violé le principe général de droit de l'Union européenne du droit d'être entendu. Le requérant n'a pas été entendu alors qu'il avait des éléments substantiels à faire valoir concernant sa vie privée ainsi que sa vie familiale en Belgique après y avoir vécu près de trois ans et demi.

L'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 précitée paraît également violé.

Enfin, en ce que la motivation de la décision querellée ne reflète pas ces éléments, pourtant primordiaux lorsqu'il est question d'une décision d'éloignement, la partie adverse a violé l'article 62 de la loi du 15/12/1980 précitée, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29/7/1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Le moyen unique paraît fondé."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 7 december 2021 had ingediend (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3. In de beslissing worden uitdrukkelijk de artikelen 52/3, §1 en 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet vermeld als juridische grondslagen. Deze bepalingen schrijven voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris "(...) aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° (geeft), nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet verplicht op zijn beurt de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling die "in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten".

2.4. Verzoeker betwist nergens in zijn middel dat zijn verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen in het arrest van de Raad van 4 oktober 2021 (RvV 4 oktober 2021, nr. 261 576) en betwist evenmin dat hij "(...) in het Rijk (verblijft) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum", waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hem een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) diende af te leveren, tenzij 'meer voordelige bepalingen' de afgifte van een bevel in de weg zouden staan.

2.5. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gehoord en dat er geen rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waardoor de beslissing zou moeten worden vernietigd.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.6. De Raad stipt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat het administratief dossier een synthesesnota bevat van 23 november 2021 waarin, betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, het volgende wordt gesteld:

"(...)

- *Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 27/09/2019) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijft hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.*
- *Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 27/09/2019) dat er een broer in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.*
- *Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."*

Uit deze synthesesnota blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk acht heeft geslagen op deze aspecten alvorens een bevel af te leveren. In zijn middel brengt verzoeker geen informatie aan die een ander licht werpt op de beoordeling van deze elementen.

2.7. De Raad treedt verzoeker bij waar hij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten toepassing maakt van het Unierecht, in het bijzonder van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Bijgevolg is het Unierechtelijk beginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, waaronder het recht om gehoord te worden, *in casu* van toepassing.

Uit niets blijkt dat verzoeker specifiek werd gehoord alvorens jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Evenwel geeft niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (*cf.* HvJ 10 september 2013, *M.G. en KR.*, nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om naast de vaststelling dat hij niet werd gehoord de concrete elementen toe te lichten, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, en die een ander licht werpen op de beslissing om naderhand een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.8. Verzoeker stelt hieromtrent in zijn middel dat hij substantiële elementen had kunnen aanbrengen betreffende zijn privé- en gezinsleven in België, maar hij blijft verder volstrekt in gebreke om concreet toe te lichten welke gegevens betreffende zijn privé- en gezinsleven zouden zijn veronachtzaamd. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker weliswaar een aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 december 2021 toe. Deze aanvraag dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek kan verwijten doordat hiermee geen rekening werd gehouden. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke of juridische grondslagen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN